

МАРИО МИЛАНО
КАЗИНО „ФАНТОМАС“
ИСТОРИЯТА НА ГОШО

chitanka.info

Обичам операта — Турандот, Набуко, Бътерфлай. Случката, за която ще ви разкажа, се случи в операта. Бе студен зимен ден, изключително неприятен, каквито обикновено биват дните през ноември. Имах среща с клиенти в късния следобед, на която се наложи да пийна малко. Жената бе хванала грип или нещо подобно и затова отидох на опера сам. Бях в директорската ложа. Основният спонсор на операта е клиент на фирмата ни. Този път давах „Бохеми“, страхотна опера, но съм я гледал поне 3 пъти и към края на представлението задряхах, не съм усетил как всички са се изнизали от залата.

Събудих се от силна ругатня.

— Десет дявола и една вещица, ако не те набуча на тризъбеца — ревеше някой със силен бас.

Разтърках очи и се втренчих в тъмнината. На осветената част на сцената видях нещо, което ме поразих. В полумрака около маса от реквизита на „Бохеми“, осветена от зелена настолна лампа, седяха четири странни създания с маски на лицата и играеха на карти, като силно ругаеха. Единият беше облечен като моряк викинг, с кожен шлем с рога, другият носеше дълга червена тога на прокурор, третият беше с униформа на пожарникар, а четвъртият беше облечен в нещо, което приличаше на костюм на коминочистач или може би на траурен агент. Маските бяха от венециански карнавал, а ругатните бяха от културите на различни народи.

— Повтарям, десет дяволи и една вещица, но сега те хванах — изрева морякът викинг с дрехи от „Летящия холандец“.

Другият странен субект, този с червената прокурорска тога, се кискаше доволно като някой, който държи в ръце най-малкото фул макс. Третият участник в играта, този с униформата на майор от противопожарната охрана, се опитваше упорито да открадне една карта от тестето, докато коминочистачът пък само се клатеше напред-назад като махало на стенен часовник.

— Да не съм фантомът на операта, ако този път не ви насоля здраво като тюленова сланина — продължи да се заяжда викингът. — Имам фул попове и няма да повярвам и за секунда, че някой отново може да извади ей така нещо повече — отсече той и се надвеси враждебно над особата с прокурорската тога. На масичката имаше солидна купчина чисто нови родни банкноти, с образите на Петър

Берон, Стефан Стамболов, Алеко Константинов, Пенчо Славейков и на онзи поет на петолевките, дето все му забравяме името.

— Това не е честно, защо все Огюстин събира асата, но ако обичаш, и ти Амундсен, да не споменаваш лукавия за щяло и нещяло, защото съм на изпитателен срок — обади се с тънък тенор майорът пожарникар. — Аз пък може и да имам цяло каре, и то съвсем честно, ама се отказах, защото мамите — продължи той с назидателен тон.

— Добре де, може и да правя някои шашми, но и вие не сте стока — призна си добросърдечно фантомът прокурор, когото наричаха Огюстин. — Хайде, не се разстройвайте. Вярно е, че и този път имам най-силните карти. Но ти май си кисел от нещо друго, приятелю Валдемар. Пак ли не те оставиха да спиш в Партийния дом, пардон, в парламента?

— Не ми напомняй — завайка се пожарникарят. — Вчера бе сряда и както се досещате, имаше редовно заседание на Политбюро в мраморната зала на втория етаж, оная с елипсовидната дъбова маса в средата, дето е точно до кабинета на Първия. Този път той бе страшно ядосан заради загубата на националите ни от Сан Марино. Караше се като учител по физкултура на прогимназисти, хванати да пушат в клозета. Не съм го чул така да се ядосва откак разбра, че са дали бази на американците, без да им поискат наем.

— Така ли — прояви фалшив интерес фантомът с червената тога докато сръчно прибираше пред себе си спечелената купчинка пари. — Я разкажи по-подробно, какво им каза Първия?

— Каза им, че това с националния е по-лошо от наводнението във Враца, помните навярно, тогава през 1966 г. се издавиха над хиляда души. Ако той бил на власт, щял да разпусне футболния съюз, както навремето разпусна ЦСКА и Левски, и да назначи изцяло ново ръководство. Даже бил подготвил „некои съображения“ по този въпрос и щял да ги подхвърли на министъра по спорта чрез свой човек.

Тогава думата взе другарят Дойнов. Т.е. духът му де, сами разбирате, той отбеляза японският опит по въпроса, навремето японците решили да развиват бейзбола и поканили за тази цел известен треньор от Щатите. Той ги издигнал на такова високо ниво, че едва не завоювали световната купа.

— А ние пък поканихме другаря Витлачил от Чехословакия — обади се духът на Станко Тодоров ни в клин ни в ръкав. Бай Пенчо

Авджията му възрази, че най-големи успехи във футбола сме постигнали, когато сме използвали свои собствени треньори, като Пената например. Бащицата отново се намеси и направи на пух и прах бившия ОФ бос. Не забрави даже да спомене, че половината от ловните му трофеи са събирани от подчинените му. Кубадински млъкна и не обели повече дума. Накрая Политбюро взе с единодушие секретно решение за „привличане“ на чужд треньор и всички отидоха да гледат стари кинохроники в кабинета на Милко Балев.

— И при мен стават странни неща — оплака се фантомът прокурор. — Голяма врява е. По едно време вчера през нощта не издържах и отидох да видя какво става там долу в архива, откъдето идва шумът. Гледам и не вярвам на очите си — куп някогашни мастити адвокати ровичкат в съдебните досиета, спорят, викат. Гледам и Митко Шашмата, същия, дето изкара Петела от затвора заради множествена артериосклероза, а след това оня го засякоха медиите да кара ски в Сент Мориц.

Питам го Шашмата какво прави при нас, а той се вълнува, почти заеква, обяснява, че цялата врява е заради нова строга заповед на боса с големия меч — фантомът прокурор погледна многозначително нагоре и останалите фантоми закимаха разбиращо, без да проговорят — та почнали там горе нова кампания, този път срещу клетвонарушителите, срещу тези, които дават фалшиви свидетелски показания. Сега вече ги пращали направо в Трети отдел на Седми кръг. Това е поляната, дето е засипана с нажежен до червено пясък и над която се вият огнени пламъци, а грешниците стоят постоянно изправени и когато не издържат и паднат, досещате се какво им се случва... Шашмата сега го дебне такава опасност да се пържи вечно като ципура на скара. Досега се бил уредил чудесно. Изпратили го в Третия кръг, където също не е особено приятно, вали непрекъснато студен дъжд и всички са затънали в тиня и кал, ама ние, софиянци, с това сме свикнали. Лошото било, че ако се поизправиш, и ти налита огромно диво куче, наричат го Цербер, макар че, ако се замислим, и това не е нещо ново за нас.

Та той се бил уредил в администрацията. Водел им на опашатите отчета за катрана, сярата и други консумативи. Направил бил икономии и рогатите, които са си истински гяволи, го държали хлабаво, даже му уредили няколко отпуски в Горния свят. Забърсал куп мацки, защото неговата администрация се грижела и за първите два

кръга, там са престъпленията срещу морала, нали се сещате... Направо благодат. Но както ви казах, от най-горе дошла тази строга заповед и започнала жестока проверка. Шашмата подозира, че го е наклепал Жоро Пинтията, един дебелак от Перник, дето все закъсняваше за делата си. Голям чревоугодник и завистник. Сега бил също в Третия кръг и искал да му вземе хубавата службичка в администрацията.

Шашмата обаче е сигурен, че ще се оправи. Обвиняват го, че е дал лъжливи свидетелски показания по някакво бракоразводно дело от 70-те години. Представяте ли си Шашмата и бракоразводно дело? Той може да е всякакъв, що народ е извадил от ареста с фалшиви медицински свидетелства, но с бракоразводни дела никога не се е занимавал. Затова сега рови като побъркан в архива, за да докаже, че го бъркат с някакъв негов адаш колега. Въобще пълна какофония, не можеш да мигнеш — заключи тъжно фантомът с червената тога.

— Де да имах проблемите ти — проплака четвъртият участник в покер сесията, този с костюма на коминочистач или на бременски музикант, който досега си мълчеше и само се клатеше напред-назад. — Шумно им било, пречели им да спят, а какво да кажа аз, дето на стари години съм с единия крак на улицата. Ще бродя немил-недраг из разпадащите се подлези като оня нещастник фантома на мавзолея.

— Защо бе, Антонио, какво чак толкова става в запустялата баня? — съчувствено се обади майорът пожарникар.

— Ще я събарят. Ще строят мол.

— Е па нема лошо, ще се настаниш в мола с еъркъндишън. Я виж оная фукла Клаудия колко е доволна в мола, сменя си тоалетите всяка нощ и филми си гледа 4D.

— Ти вестници не четеш ли, бе Валди — проплака Антонио. — Какъв мол в тези тежки времена? Вече станаха десет, а кризата тресе ли тресе. Ще разрушат банята, ще зейне една огромна дупка и след това години ще се чудят с какво да я запълнят. Няма да има баня, няма да има и мол, а аз ще обикалям подлезите... — проплака фантомът коминочистач. Не знаех, че фантомите могат да плачат.

Тогава не издържах, изправих се и извиках:

— Хей, момчета, може ли за минутка?

На сцената настана суматоха. Фантомите се заклатиха нервно. Първи се окопихи домакинът викинг и се провикна към мен в тъмното:

— Ти пък кой си, бе? Да не си от тези, дето обикалят насам-натам и се мъчат да заграбят чужда жилищна площ? Онзи ден един се домъкна, вика идвам от Ла Скала, брей-брей, от Ла Скала, голямо чудо! Вика „може ли да остана тук една-две години, защото при нас в Милано стана много тясно, надойдоха един куп фантоми от разни опери“. Е, как така, му викам, идваш и хоп — една-две години ще ми крадеш от жилищната площ? Питам го аз, а той ми се хили нагло под маската, чувствам го. Ами трябвало да се съглася, защото сега в Европа имало, видите ли, свободно движение на лица, а фантомите също се считали за лица... Като ми причерня, щях да го разчленя като коледна пуйка, но оня изчезна навреме.

— Не се безпокойте, не съм фантом и имам чудесно жилище — успокоих ги аз, като се провирах сред декорите. Взех един стол и седнах до тях на масата. — Я раздайте и на мен карти и да обсъдим спокойно ситуацията. Значи ще събарят банята и ще правят мол. А от кого зависи това да стане? Аха, от някакъв архитект. А той, господин коминочистач, къде живее?

— Не съм коминочистач, а крупие — поправи ме Антонио.

— Господа, всеки има своята професия, един е коминочистач, друг крупие, а някой навярно и двете неща едновременно — опитах се да загладя ситуацията. — Но да се върнем на темата. Какъв е този архитект, има ли слабости, страсти, мечти, среща ли се тайно с някого? Не знаете. А би трябвало. Хайде, научете всичко за този архитект, а след това аз ще ви науча какво да направим. Такава ми е работата, да оправям грешките на другите. Става ли? След една седмица ще поиграем отново на карти. Между впрочем така, просто от любопитство, откъде сте взели тези чисто нови банкноти? — думам им аз и прибирам картите си.

— Обиждате ни. Как откъде, от трезора на банката — отговаря нехайно фантома викинг.

Така и стана, след една седмица останах отново след представлението. Изчаках да се появят моите познати и седнахме около масата да раздвижим ставите и да обсъдим плана. Бившият крупие Антонио, този с дрехите на коминочистач или на бременски музикант, започна да докладва. Архитектът, г-н Хаджиспиридонов, бил голям сухар. Спял само с жена си, не пиел повече от две чаши вино на вечеря. Срещал се само с няколко приятели и колеги, пликове с пари на

обществени места не взимал. Хобито му било да отглежда кактуси и имал зимна градина, пълна с бодливи екземпляри с най-различни форми и цветове. Дотук нищо важно, но все пак имаше и нещо интересно, както се казва, и на архитект Хаджиспиридонов не всичко човешко му беше чуждо. Веднъж седмично, в петък вечер, той посещавал едно известно казино и там играел покер.

— Покер с непознати. Звучи добре. Тук и ще ударим. Планът е следният — започнах да строя нашата тактическа схема — ще се внедрим в казиното, ще го изчакаме. Аз ще седна с него на масата да поиграя. За тази цел вие ще ми заемете определена сума. Антонио ще застане някъде отзад зад архитекта. Но така, че да е невидим. Ще гледа картите на архитекта и ще ми дава съответните знаци. Така ще го оберем, преди да пропее първи петли. Накрая аз ще му предложа да заложа всичко, което съм натрупал през вечерта, срещу проекта за мола на мястото на банята. Той ще приеме и ще загуби. С това задачата ще бъде решена.

— Има обаче един проблем — отбеляза кисело Антонио. — Как ще ти давам знаци, като ти няма да ме виждаш? Тук се намеси фантомът прокурор:

— Ще използваме СРС^[1]. Ще монтираме на тавана малка камера, която ще наблюдава картите на архитекта.

— Не става — възрази Антонио. — Аз познавам Симо, фантома на казиното. Голям симпатяга е. Та той ми е разправял, че камери отдавна има монтирани в помещенията от охраната и че тя редовно проверявала да не се появи още нещо по стените и по тавана. Но Симо може да ни помогне, като говори с крупиеето. Правел го е и друг път.

— Не е лоша идея — съгласих се аз.

Разбрахме се по знак на Симо крупиеето в салона за покер да смени колодите карти, точно тогава, когато залогът ще е проектът за мол. Симо просто трябваше кротко да си седи в единия ъгъл на помещението и да ме чака да произнеса уговорената парола — „ледът се раздвижи, господа съдебни заседатели“. Тогава той незабелязано щеше да подаде на крупиеето новата колода с нагласените карти и онзи спокойно щеше да ги раздаде. И така щяхме да премахнем притесненията на моя приятел Антонио, че ще му се наложи да обикаля като уличните кучета из подземите.

Моята задача следователно беше да доведе нещата до този сублимен момент, когато ще изрека уречената парола. За да съм сигурен, че всичко е наред с нагласената колода, Симо, след като я е вече предал на крупнето, щеше също да ми даде един уговорен знак — за миг да насочи към мен светлината на полилея с малко джобно огледалце. Едно кратко присветване, една нагласена игра и един проект за мол, който най-сетне намира майстора си.

Минаха цели две седмици, докато се съберем отново на сцената на операта. Пак беше сряда. Седяхме около масичката, този път заобиколени от стените на вавилонски дворец. Бяхме весели, в приповдигнато настроение. Аз държах в ръце проекта на мола. На масата имаше меден шлем. Взех в едната ръка проекта за мол, в другата запалка и с ритуален жест поднесох запалката към хартията, щракнах, появи се пламък и хартията го пое, когато пламъкът обхвана листовите отвсякъде, ги пуснах в шлема под радостните възгласи на моите приятели фантомите.

— А сега разкажи какво стана — избоботи викингът.

— All's Well That Ends Well, всичко е добре, щом свършва добре. Както виждате, проектът за нов мол е превърнат в пепел. Но всичко можеше да свърши много, ама наистина много зле, въпреки че, като се замисля, можехме да загубим само малко чужди пари... И така, отначало нещата вървяха стриктно по плана. Играта ми потръгна, заваляха едни фулове, започнах да блъфирам и така до малките часове на нощта. Обрахме архитекта като американски турист в скандинавска страна. Но умората вече тежеше върху клепачите. Реших, че е настъпил удобният момент за смяната на колодите. Започнах невинен разговор с архитекта за това-онова и постепенно се приближих към темата за проекта. Споменах, че познавам едни приятели, които имат интереси в бизнеса с моловете. Хаджиспиридонов слушаше разсеяно, не даваше знак, че включва.

— Какво ще кажете, казвам аз накрая — ако направим едно последно раздаване, времето вече доста напредна.

Той помисли малко и след това кимна: „Става.“ И тогава произнасям заветната фраза: „Ледът се раздвижи, господа съдебни заседатели.“

Решаващ момент. Аз чакам знака с огледалцето, но знак няма. Нищо не премрежва погледа ми. Никакъв лъч на надежда. Симо се

оказа, че е заспал и че кротко похърква на канапето в ъгъла на салона. Крупието, което също разбра, че нещо не е наред, стои напрегнато. След това, без повече да му мисли, раздаде картите от старата колода. Аз отново повтарям, че ледът се е раздвижил, и пак нищо. Тогава осъзнах с болезнена яснота, че съм оставен сам на съдбата си.

Картите вече бяха раздадени. Рубикон бе преминат. Или молът, или нищо. Трябваше да играя вабанк. Утроих първоначалния залог. Той взе, че го утрои още веднъж. Аз отново утроявам. Слагам все нови и нови банкноти на масата, онзи също, но вече му привършват. Предлагам да играем „на тъмно“. Крупието постави пред нас допълнително раздадените карти. Щяхме да ги обърнем чак накрая, след като свършат залаганията. Аз имах в ръцете си две аса и бях изчистил три карти. Получените от крупието нови три карти лежаха пред мен кротко на масичката, обърнати с гръб към нас. Архитектът поиска само две карти. Явно имаше някаква тройка, която засега биеше моята двойка аса.

Тогава отново се връщам на темата за проекта. „Какво ще кажете, ако заложа всичко, с което разполагам, и Ви дам възможност да заплатите, за да видите картите ми, не с пари, а с проекта за мол, който се предвижда на мястото на старата баня?“

Онзи се почеса по голото си теме и се ухили: „Много знаете, но какво пък. Защо да не опитаме.“ И той посочи голямата купчина пулове и банкноти върху зеленото сукно. „Дадено, проектът срещу пода.“ Знаете, че на жаргона на покерджиите „под“ означава всичко, което вече лежи на масата като залог.

Дойде моментът да свалим и да обърнем картите. Аз свалих своите две аса. След това започнах да обръщам трите карти, които лежаха пред мен — седмица, десетка и накрая — асо! Онзи извика „По дяволите!“, в ръцете си държеше тройка попове, започна трескаво да обръща двете карти на масата — бяха десетка и вале. Чух и някакъв друг шум, освен ругатнята на архитекта. Беше фантомът Симо, който се беше събудил. И така архитектът загуби. Тройка попове е по-слаба от тройка аса, нали приятели? — обърнах се шеговито към Огюстин.

— Искаш да кажеш, че си спечелил честно? — с обидна нотка на недоверие се обади той.

— Е, не съвсем. Трябва да си призная, че още от гимназията, когато седна да играя покер, първата ми работа е да бележа асата в

колодата с една невидима резка с нокът по гърба на картите. Правя го като застраховка, за всеки случай. Особено е полезно, когато играеш „на тъмно“.

И аз показах на фантомите специално отгледания си за тази цел продълговат нокът на кутрето на дясната ръка, с който бях белязал асата и в онази напрегната нощ.

— Но това не е всичко, приятели — продължих аз, — имам и още една чудесна изненада. Вие видяхте, че току-що изгорих проекта за мола, защото той не ни трябва повече. Размених го за друг проект — за казино на мястото на банята. Ще бъде най-голямото казино в града и ще се нарича — познайте как? Казино „Фантомас“! Там за нашия приятел Антонио ще има в сутерена специален ВИП апартамент. Ще си живее като Тиберий на остров Капри.

---

[1] СРС — специални разузнавателни средства ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.